

παθεῖ πάντοτε ἐνῶ διαλέγεται νὰ παρηνθέτη κανὲν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του.

Ἡ δὲ ἡρώϊν μου; Μελαγχροινὴ ἐπίσης καὶ φιλάρεσκος, ἡλικίας δὲ κατὰ τέσσαρα ἔτη μικροτέρας τοῦ ἡρώος μου, λεπτὴ ὡς φύλλον σιγαροχάρτου καὶ εὐκίνητος ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα, εὐθυμος πάντοτε καὶ ὀλίγον τι εὐφυής. Φέρει κατὰ προτίμησιν τὸ μελανὸν ἔνδυμα, περιβάλλουσα τὴν ὀσφύν της ζεῖποτε διὰ ζώνης βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος μετὰ χρυσῆς πόρπης. Ἀναγινώσκει γαλλικὰ καὶ ἀποστηθίζει τὰς ποιήσεις τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Musset. Περιφέρει τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου βεβαιούσα ὅτι παίζει πιάνο, παίζουσα δὲ προτιμᾷ πάντοτε τὸν Beethoven, τοῦ ὁποῖου τὰς συνθέσεις ἀγαπᾷ, ὡς λέγει, πλεονέκτερον ἢ τὸ ἀφρόγαλα.

Ἦδη ὅτε ὁ ἀναγνώστης ἐσχετίσθη μετὰ τῶν προσώπων τοῦ διηγήματός μου καλὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἡρώα μου ἀνερχόμενον τὴν ὁδὸν *Philhellénar*. Χωρὶς ποσὼς νὰ λεπτολογῶ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας του, σὰς λέγω μόνον, ὅτι ἐπὶ τῆς κομμιόδοξης αὐτοῦ ἔφερον ὠραιότατον ἐρυθρὸν ῥόδον ἡδέως ἐπαναπαυόμενον ἐπὶ τῶν πρασίνων φύλλων του, καὶ ψιθυρίζον τῷ νέῳ κατόχῳ λόγους ἐρωτικούς ὑπὸ τῆς πρῶτης κατόχου τοῦ ὑπαγορευθέντος, διότι πρέπει νὰ μάθετε, ὅτι τὸ προσέφερε πρὸς αὐτὸν διαδαινόντα ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς κόρης τις, μία ἐρωμένη του — ἐπειδὴ εἶχε καὶ δευτέραν καὶ τρίτην . . .

Ἀνῆρχετο εἰπομεν, ὅτε διέκρινε κατερχομένην, βήματι γοργῷ, τὴν ἡρώϊν μου.

Ἀφοῦ καλῶς παρετήρησεν.

— Εἶνε ἡ Χριστίνα, ἐσκέφθη, πλὴν ἐν συνοδίᾳ ἀδιάφορον ὅμως συνεπέρανε, θὰ τῆς τὸ δώσω.

Τὴν Χριστίαν εἶχε γνωρίσει πρὸ τινος, κατὰ τὰς Ἀποκρέως, παρὰ τινι γνωρίμῳ οἰκίᾳ. Τῷ ἤρπεν ἡθέλησε δὲ νὰ τὴν καταγράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδίας του, καὶ διὰ τοῦτο τὸ αὐτὸ ἐσπέρας ἤρξατο τῆς πολιορκίας, ἀποτεινὼν πρὸς αὐτὴν φιλοφρονήσεις τινὰς καὶ ἀστεϊσμούς, ὅτε ζεῦγος μελανῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀνεκχέσαν μετ' ὀλίγον ἐκεῖθεν, σιγαλὰ διαβιβάσαντες αὐτῇ τὴν ἐξῆς παρατήρησεν:

— Ἐγὼ ἦλθα ἐπίτηδες ἐδῶ διὰ σέ, καὶ σὺ πηγαίνεις νὰ κάμῃς compliments σ' ἓνα κοριτσάκι!

Ἐνέδωκε, διότι προτιμότερον ἦν νὰ δικτηρήσῃ τοὺς μέλανας τούτους ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε εἶχον καὶ τὸν ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ νόμου ὀρισθέντα κυρίαρχον—δύο ἄλλους ὀφθαλμούς ὧν ὁ εἶς, ὡς ἐλέγετο, ὑάλινος—παρὰ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ὀργὴν των δι' ἓνα — ὡς εἶπον καὶ οἱ μέλανες οὗτοι ὀφθαλμοί—κοριτσάκι.

Ἡ ἀναγνώστριά μου εἶνε πῦρ καὶ μανία κατὰ τοῦ ἡρώος μου Σταύρου. Κακὴν ὀλίγον τ' ὄνομά του, ἀλλ' οὕτως ἡθέλησεν ὁ ἀνάδοχός του. Ἀδύνατον νὰ τὸ μεταλλάξωμεν.

— Μὰ καλέ, λέγει αὕτη ἐν ὀργῇ, χαρέμι ἤθελε νὰ ταῖς κάμῃ; Τί ταῖς ἤθελε

τούσας ἐρωμέναις; Ἐγὼ ξέρω οἱ τίμοι ἀνθρώποι μίαν ἀγαπῶν.

— Μαλιστα, δεσποινίς, δίκαιον ἔχετε, ἀλλὰ ξέρετε . . . Οἱ κύκνοι ἔχουσι τὴν *λίμνην*, τὰ ὄρη οἱ ἀετοὶ καὶ αἱ ψυχαὶ τὸν ἔρωτα, λέγει ποῦ ὁ Hugo, ἂν καλῶς ἐνθυμούμαι.

Καὶ ὁ Σταῦρος ὡς ψυχὴ καὶ ὀλίγον τι ποιητὴς ἐπεθύμει τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ, ἔρωτα πλήρη, ἀπὸ τὸν ὅποιον νὰ ἐκχειλίξῃ ἡ καρδία του. Ἀδιάφορον ἂν τὸν ἤθελε σπουδαῖον ἢ ἐλαφρὸν, τοῦτο εἶνε ζήτημα καλλιαισθησίας, καὶ ἡ γνώμη ἐκάστου, εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸ πάντων, εἶνε σεβαστὴ.

Καὶ τοῦ Σταύρου ἡ καρδία εἶχεν ἐντὸς της πολλὰ παρεκκλήσια, ὅπως ὅλων τῶν γυναικῶν, ὡς εἶπε Γάλλος τις, οὕτως τ' ὄνομα δὲν ἐνθυμούμαι τώρα, εἰς τὰ ὅποια ἐλατρεύετο χωριστὰ ἕκαστος Ἅγιος ἢ μᾶλλον ἕκαστη Ἁγία.

Ἐτυχέ ποτε, φίλη ἀναγνώστριά, νὰ ἴδῃς που εἰς τὴν ἐξοχὴν κανὲν παρεκκλήσιον, τὸ ὅποιον μένει ἀλειτούργητον τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου;

Εἶδες πῶς ἀναφύοντ' ἐκεῖ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτός, ἔτι καὶ παρὰ τὸ ἄγιον αὐτὸ βῆμα, ἀκανθαὶ καὶ τρίβοι καὶ διάφορα ἄλλα ἄγρια φυτὰ;

Οὕτω θὰ καταστῇ καὶ ἡ καρδία ἐκείνη ἢ ἔχουσα μὲν παρεκκλήσια, ἀλλὰ μὴ κατοικίζουσα αὐτά.

Ἄλλως τε: «C'est Dieu qui mit l'amour au bout de toute chose». Θεῖον δῶρημα ὁ ἔρως, λέγει καὶ πάλιν ὁ Hugo.

— Εἰς τὸν ἐνικὸν ναί! Ἀλλὰ μήπως εἰς τὸν πληθυντικὸν ὄχι; Καὶ διατί, παρακαλῶ; Ἀρκεῖ τὰ πεπτικά σου ὄργανα, καὶ πρῶτον πάντων ὁ στόμαχος, νὰ ἦνε ὑγειοῦς κράσεως καὶ τότε σὰς δῆποτε χυλοπῆτας καὶ ἂν παραστῇ ἀνάγκη νὰ φάγῃς νὰ μὴ τὰς κακοχωνεύσης. Διότι δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι καὶ ὁ Σταῦρος ἔφαγεν ἀρκετὰς χυλοπῆτας. Τώρα ἂν ἐκλαιμαργίᾳς ἢ οὐ, ἄλλο ζήτημα.

Καὶ ὅμως ἂν ὅλα τ' ἀνωτέρω ἀποριφθῶσιν ὡς μὴ ὀρθά, πάλιν δύναται ἀπολογούμενος νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ εἰς τὴν κόρη τῶν Ἀθηναίων ὁ Byron:

Can I cease to love thee? No!

Εἶχεν ἀγάπην πρὸς τ' ὠραῖον φύλον. Ἐδύνατο νὰ κάμῃ ἄλλως; Ὁχι! Ἀμαρτία ἐξωμολογημένη, ἀμαρτία οὐ λογίζεται.

Ἀλλ' ἐνῶ ἡμεῖς οὕτω φλυαροῦμεν περὶ ἔρωτος, ὁ Σταῦρος συνοδεύων τὴν Χριστίαν πορευομένην εἰς τινὰ φίλην τῆς διαλέγεται πρὸς αὐτὴν, ἐνῶ ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ μετὰ τοῦ μόνου καὶ μικροτέρου ἀδελφοῦ, προπορεύονται ἀλληλοκρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν.

Ἀκούσωμεν.

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ. Πιστεύσατε ὅτι δὲν τὸ εἶπα διὰ νὰ σὰς τὸ ὑστερήσω. Ἄν ἤξευρα δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ πῶ ὅτι εἶνε ὠραῖον.

— Καὶ μήπως νομίζετε, δεσποινίς, ὅτι καὶ πρὶν τὸ πῆτε δὲν θὰ σὰς τὸ προσέφερα; Σὰς βεβαιῶ ὅτι πρὸ πολλοῦ τοιαύτην εὐκαιρίαν ἐζήτουν. Καὶ τώρα λοιπὸν ὅτε

τὸ ἐπέτυχα θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν τὸ δεχθῆτε.

— Μὰ τί εὐκαιρίαν εἶπατε ὅτι ἐζητεῖτε;

— Νὰ σὰς προσφέρω ἓνα ἐρυθρὸν τριαντάφυλλον.

— Καὶ διατί ὄχι κίτρινον; Μ' ἀρέσει καλλίτερον τὸ χρῶμα τοῦτο.

— Καὶ ὅμως φορεῖτε ζώνην ἐρυθράν. Ἄλλως τε κίτρινον τριαντάφυλλον ποτὲ δὲν ἤθελον σὰς προσφέρει.

— Ὡς πρὸς τοῦτο ἀλλάζει. Ἐμπορεῖ ν' ἀγαπῶ ζώνην ἐρυθράν, ἀλλὰ καὶ τὸ κίτρινον τριαντάφυλλον μὲ ἀρέσει πολὺ.

— Ἄν εἶχετε κίτρινον τριαντάφυλλον, καὶ ἐπρόκειτο νὰ μὲ τὸ δώσετε εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ ἰδικοῦ μου ἐρυθροῦ, θὰ μὲ τὸ ἐδίδατε;

— Πολὺ βιάζεσθε... δὲν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό.

— Ἐφθάσαμεν ὅμως εἰς τὸ σπῖτι τῆς φίλης σας, καὶ σεῖς ἀκόμη δὲν ἐδέχθητε τὸ τριαντάφυλλόν μου.

— Ἐστῶ, τὸ δέχομαι...

— Γνωρίζετε τὴν σημασίαν του;...

— Ὁχι!

— Εἶνε...

— Εὐχαριστῶ. Θὰ τὴν ἴδω.

— Ἡ δὲ ἀπάντησίς του;...

— Θὰ ἦνε μαργαρίτα τὴν ὁποίαν θὰ σὰς δώσω αὐριον τὴν αὐτὴν ὥραν ἂν περάσετε ἀπὸ τὸ παράθυρόν μας τοῦ δρόμου.

— Θὰ τὴν ἀποφυλλίσω ὑποθέτω, καί...

— Ἐκείνη θὰ εἶνε ἡ ἀπάντησίς.

— Εὐχαριστῶ...

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν συμπεφωνημένην ὥραν διηλθεν ὁ Σταῦρος ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου. Ἡ Χριστίνα συνεπῆς τῷ ἔδωκε λευκὴν διπλὴν μαργαρίταν καὶ ὁ Σταῦρος μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἀπῆλθεν ἀποφυλλίζων καθ' ὁδὸν μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ ἄνθος.

— Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ . . . μ' ἀγαπᾷ.

Τὸν ἀγαπᾷ, εἶπε τὸ τελευταῖόν της φύλλον, καὶ ὁ Σταῦρος ἐν μειδιάματι πολλὰ σημαίνουντι, ἔθηκεν εἰς τὴν κομμιόδοχον τοῦ τὸ ἀποφυλλισθὲν ἄνθος περὶ τὸν σπόνδυλον τοῦ ὁποῖου ἔν καὶ μόνον πέταλον ἔμενε τὸ τελευταῖον τὸ μαρτυρῆσαν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἰδού, ἐσκέφθη, τραπεῖς πρὸς τὸν οἶκον ἐτέρας ἐρωμένης σου, ὅτι καμμιά φορὰ εἶνε προτιμότερος ὁ περιττός τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ.

Αἴσιονος

ΕΞΕΔΟΘΗ:

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Ν. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΝΗΝΕΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΟΥΚΙΣΣΗ
ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

ΕΡΡΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΚΔΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Θ. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α'